

İkinci Kıyamet

— Emre Yılmaz · 14 Şubat 2014

öldü papatya falı
kuytu bir şimdiki zamana çekimlenmeden sevmek.
kekeme hıçkırıklar biriktirdi ağlak şarkılar, ağladı
rakı bile sıyırdı kendini alaca beyazdan.
her notada bir dirhem daha azalan
o kısır musikiden bahsediyorum
aşktan bahsediyorum, dostluktan...
güzellikten arda kalan ne varsa öldü!
porsuk'ta bir nefes çayın bedeli dört liraydı, zulüm gibiydi
ve söndü, keyif akşamlarında gözleri bezeyen ışıklar.

miş'li dahi olsa geçmiyordu zaman.
hep bir korku imparatorluğu ümide dair;
mahşer sanırsın ama kalabalıklar da yalnızlar sürüsü
bir çok yalnız, aynı anda bir sürü...
karamsar bir nöbeti pinekliyor bulutlar dahi
sağanak da yağsa sancılı, sadece ıslatsa da bedbin
demek istediğim; tiksiniyorum ah...
şu zaman, ancak lösemili bir çocuk kadar pollyanna
ve gelecek olan
ancak seksenlik bir nine kadar doğurgan.

zaman diyorum, bitti.

emre yılmaz
2014